

Иван Вазов

Мегданя при лунна нощ

В струите на чучурите буйни
лунните зари блещят, играят –
чучурите само шумноструйни
в мъртвий сън подлунен сън не знаят.

Спи мегданя. Зидовете вети
с черни, чупени го сенки шарят,
а на свода, с тих светлик залети,
бледните звезди се разговарят.

Нийде зрак в прозорците, в къщата.
Нейде пред вратите – живи сенки –
женоря, със хурки под луната
златна, са излезли на седенки.

Спи мегданя. Чучурите пеят
еднозвучно. Тишина... Но ето:
звучи чудни взеха да се леят –
слепий Колчо свиреше с кларнето!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5124>]